אפשרות ומקצב בבלנסיאגה

דיארזיס של המרחב באופנה העכשווית

Aldo Poblete Varas

צפון קר. אזעקת תקיפה. אזור נוחות שנהרס לחלוטין. אסון אסתטי, שחרור הנעורים. החושך כפואמה נצחית, פראית. רובוטים הרסניים. מסלולי תצוגה בתוך הגיהינום. ספקולציות בתוך בית המשוגעים הגאופוליטי. יופי בתוך גאומטריה רדיקלית; צורה וצבע במזגו של הגוף. תופעות על־טבעיות ראשוניות של דליריום מיתולוגי קודח: מופע בשיממונו של המשטר החושי המאוחר; רעמי נוקשות מתמטית האורבים בדמדומי היער המושגי; זימונם של אלים אסורים כהשתקפות פארא־מטפיזית של איזון שאבד; מצע שהשתנה בידי השוק ובידי התהוותה של דת אסתטית. חיות אומללות הקוראות את סלין מבחינות באקלים ההטרודוקסי שהשתיקה זרעה בקרב דורות שלמים של מוטנטים דיגיטליים. תובלה והתפרקות, מגנטיות ויכולת הפצה מו״לית. מבוא לעיוות קוסמי; מצע מבשר בשורה. בחוץ, האל השחור מלביש את מיליוני גופיו בשיש השמימי שקבר הכול, ומעמיד הכול לרשות הקורבן. רעב, פורענות, חוסר פשר. כלי נשק ערוכים על השולחן. מסקנותיה של שיחה בת מאות שנים. מי מחזיק בתעודה הנדרשת כדי להתקבל למועדון הזה? אף אחד, ממש אף אחד; מכאן הדמוקרטיזציה של אופנת המוכן ללבישה.

שוב, חיות בתוך המועדון. ספקולציות של ריף חד מדי, הגובל במשטר אוטוקרטי. מטוקיו לבייג׳ינג, הדרך מוגבלת ומבוהלת. תיקי קרב. פירורים מסונתזים יתר על המידה בתוך השאגה, בתוך הצרחה המתבגרת המניפה קודים מסוימים בחיפוש אחר ניאו־אמיתות מסוימות. אסון לידתה של הרב־משמעות; תחבולתו ואי־השקט של האמן. הרקע מתנהל כך כדי לאפשר לגופים מסוימים, למהויות מסוימות שנוצלו והורוו יתר על המידה, להגיח כמגה־מוסדות עצומים שנדחפו מתוך עצם טעם אפשרותם; כאבן דרך טכנולוגית עצומת ממדים ומופשטת, שבה המצע מתחבר לרעיון מגה־התאגיד הטרנסצנדנטלי. שם מומשגת הגופניות בתוך אפשרות־העולם שלה; שם נהגה הקיום המזערי, תוך התחככות בציור, במוזיקה וברעד הסמיך והדביק של ביקורת שבויתה כליל בידי משקלו של האדיר. הגרסה הממשית היא זו החומקת מן הנורמליות המשעבדת של דיגיטליות שהפכה לקתדרלה של הטמא ושל המטיף מוסר.

מעולם לא היה קשה יותר ללמוד מן ההיסטוריה; שכן, אחרי הכול, כשמדברים על לבוש, על מה מדברים? מה מעוותת אלייזה דאגלס בתוך המותג? האם זו השתקפות הגאומטריה שהוזקפה אנכית במסגרת הפארא־אסתטית שבה אנו עוסקים? או שמא זהו צומת בריזום של דבר־מה גדול יותר, המבקש להתגלות בחיה העצומה הזאת, השרועה על שולחן הניתוחים כדי שיבתרו אותה? המודרניזציה של העולם היא אחד האידאלים המניעים את האנשתן של חומריוות. אם נדבר על אנושות

2.0, הדבר יתרחש בתוך המשטרים הגרמטולוגיים של היסטוריה שהשתחררה מן הפאטום הרועם שלה: מלחמה בלב התרבות הגבוהה, סמל של קִדמה ונטרול מכונות־העבר. זהו אותן של סוגיות המהדהדות את הסמל שעל השולחן, את העוצמה חסרת הראש של הבלאק מטאל, את הנהר האינסופי שמהלכו אופקי, וכולן נקשרות בחומריות החדשה של זרימות מסופיות ואוטומטיות. דחייה מוחלטת של פנומנולוגיה נאיבית. כאן הטרנסצנדנטלי אינו מתואם עם העוצמה הרב־משמעית של טקסט אפשרי, ודווקא שם טמון העניין האמיתי שאפשר לחלץ מן האסתטיקה בהקשר כזה. זהו האובייקט עצמו, החומר עצמו, המקיים באופן פעיל יחסי גומלין, משפיע, מדביק ומפרש מחדש את תנאי אפשרותו שלו. הנואומנלי הוא העולה על הבמה בצורה שבעיניים תוחמות מייצגת את התגלמותו השפלה ביותר של קפיטליזם טכנו־מדעי המשתוקק לבלוע את המוחלט עצמו. ואולם הקריאות האלה, הרחוקות מלהיות כפופות לסטטוס קוו, אינן תורמות דבר להבנתו ולהרחבתו של אופק האפשרויות שהרדיקליזציה של חוויות אנושיות מסוימות עשויה לשחרר.

נוקשות אינסופית. בטון, מושג קונקרטי. מלט, יסוד המערב; עתיד שאינו חקוק בעבר, שאינו רומז ליוון קלאסית עתיקה וטבעית. שחור קוטבי, השחור של החיים עצמם. השתקפות המוטמעת בליין, בדיגיטלי שכבר שוכן באנושות עשרות שנים, ונגאל, מוחזר לחיים; סיפוקה של החיה העושה כל שביכולתה, מתוך המצע, כדי להמשיך לטרוף עולמות. חיטוי טריטוריאלי, אפור, צדיות לאורך מסילות ניאו־טוקיו; צליל או רעש שווי ערך, חיטוי בלתי אפשרי. מחירו של החימום המרכזי אינסופי. הבטון המשחרר מְרכֵּז בכוח את הבנתנו באמצעות אופקים מבניים אינסופיים, שמהירותה של לוס אנג׳לס או של כל מטרופולין אחר יכולה להסיטם מן המרכז בתודעה. בנואומנון, איכות ההתגלות. מודעות עצמית רדיקלית. מי גולש כך על מגלשיים בתוך רעיונות? קשה לספוג את קיימותן של הצורות האלה ללא זהירות. שיתוף המרחב האישי. מְרכּוּז המושג בתוך המכשיר הניטרלי. שתיקה. כוח הניאון, עליונותו המוסרית של הלא־רציונלי בתוך הדגם הדקונסטרוקטיבי. האמנות נבקעת כאגוז מלך במים: מים שחורים, גביש המסוגל להקים בזמן אמת הגנה מפני שדה האימה המוחלטת. בעולם שבו מה שהרוצה רוצה הוא להירגע בידי הנוזלי, בידי מגמת המסכים והתבניות, הסכמות, הטקסים, השטניזם, החומרים המשובחים והתופים האלקטרוניים העוצרים את התקדמות המחזור בשולי הכאב הזה. מי ייתן והיופי ימצא מחיר חדש בעקבותיה של דירת־הסטודיו הנפשית של בית הספר לעיצוב, האקדמיה לאמנות, המעבדה האורגנית; הגחתה של קבלה עצמית.

אלכימיה ספקולטיבית, מצע הסגנון והקשר עם מה שחשוב ועם מה שאינו חשוב לפי עיקרי הקאנון האסתטי המערבי. border-line. הטרנסצנדנציה נתונה במלחמה מתמדת בקיר וביכולת האטומה להפיק דימויים פוסט־אנושיים. מאחורי כל אימננטיות שוכן המסנן העז של ספק יוצא דופן, שבו הברבריות מתקיימת לצד התרבות הגבוהה. מאחורי כל דקדנס של מערכת שהתחממה יתר על המידה, הקור המבני המודע לעצמו שומר על אווירה מסוימת; פעימה כלשהי יכולה לומר לנו דבר־מה בתוך פורענות המאמץ, בתוך חוסר הפשר של די־ג׳יי ויטאלי שאין לו תקנה ושהוא מעבר להתמחות דמונית. במאמץ הלהקה שהובאה אל המרחב הקוסמי של הבונקר הבלתי נסלח הזה, הרה האסון במצוינותו הריאקציונית, הכול מתרחש בתוך המודל, שום דבר מחוץ למושג. גאופוליטיקה של אופנה, רציונליות

של האסטרטג השמימי, כוח החיים המתמסר לאושרו האלגוריתמי של תחדיש צורם. בזריעת הרעש המחושבת תמיד ובחזרת הרחמים, קליפורניה, דיסלדורף ואוסקה פועלות ככושר המצאה חייזרי המבקש להדביק את כנותה של שפה מוזרה ורחוקה, הרחוקה מכל הסדרה פורמלית, ושההתהוות הטבעית מבקשת להמיר מחדש לצליל מונוטוני, לאמביינט של הזיכרון, שווה לעצמו שלוש מאות פעמים ושונה מצלליו. מעילה בשפה, חסינותה של התחושה משחיתות. רוחות רפאים חיות בסלסול, בחדר הגזירה ובתוך קערת השאיפה; תוספת פורמלית, אי־התאמה לא־פורמלית. נסגר מראש בידי התפכחות חוץ־זמנית: פולימרים, רוחות רפאים של סיליקון, צמצומים אקטופלזמיים בכוח שגורל הטבע מסוגל להביא את רגעיותו למסיבה הזאת.